

Krootuse Kooli Kuller

K r o o t u s e P õ h i k o o l i s õ n u m i t o o j a n r 6 1

Juuni 2014

25. lennule helises viimane koolikell

Kata Kindsigo

26. mail lõppes üheksandike jaoks tavaline koolitundides istumine ja algas põhjalik eksamiperioodiks valmistumine.

Traditsiooni kohaselt anti lõpetajatel võimalus veel lapseõlve meenutada—tunda end üks päev lasteaialapse või 1. klassi juntsuna.

Fotole on jäädvustatud hetk, kus 9. klass on istutanud mulda hoolekogult kingiks saadud puukese.

Loodetavasti läheb taim kasvama ja lõpetajad sooritavad edukalt kõik eksamid.

7. klassi õpilased arvasid lõpuklassist järgmist:

Kete-Ly on tore tüdruk ja metsik peoloom, kes oskab hästi tantsida ja on ilus. Käis palju võistlustel ja on hea pranglija. Lahe õde. Suhelda on temaga hea, ise on ta küllalt vaikne, aga suudab ka vajadusel lärmata.

Riin Marii on meelde jäänud rõõmsameelse tüdrukuna, kes on väga edukas õpilane, ta on käinud paljudel olümpiaadidel ja võistlustel, kuid kehalises jäi silma sellega, et ei jõudnud eriti joosta.

Riin on lõbus tüdruk, kellele meeldib poes käia. Ujumine meeldib talle

ja ta oskab hästi joonistada. Soengud tulevad tal ka hästi välja ning vene keelt ta oskab. Alguses ta tundub selline tagasihoidlik ja armas, aga kui ta kellegagi koos on, suudab ta olla väga lärmakas.

Karina on meelde jäänud alati sõbraliku ja abivalmis õpilasena. Ta on käinud palju olümpiaadidel, kus saavutanud häid kohti.

Tal on väga hea õppeedukus. On lahe tüdruk, kellega koos on hiilgav võimalus ennast paksuks süüa. Nalja ta mõistab ja ta tundub vaik-

ne, aga andke talle aega ja ta näitab oma sisemist lõvi. Õpib ja õpetab hästi ning on muidu muhe tegelane.

Karl-Robert on meelde jäänud viisaka, abivalmis ja sõbraliku noormehena, kes on kogu aeg rõõmsameelne.

Väljanägemiselt on selline suur tegelane, kellele ei meeldi uisutamine. Käib rolleriga koolis ja mängib korvpalli. Ei armasta kehalise kasvatus tunde.

Teistmoodi sünnipäevapidu

Riin Marii Sabre

20.veebruaril tähistasime Eesti Vabariigi sünnipäeva. Küllas käisid Kõlleste valla piirkonnapolitseinik Veronika Kadastik, noorsoopolitseinik Tiina Kiik ja Saatse kordoni piirivalvur Rauno Rammo koos jäljekoer Como Vicariga.

Piduliku aktuse juhatas sisse õpetaja Imbi, seejärel esinesid meie kooli õpilased väikese kava-ga. Pärast pisikest kontserti said sõna külalised. Esimesena rääkisid oma tööst valla konstaabel Veronika ja noorsoopolitseinik Tiina. Nad tutvustasid politseiniku varustust: vormiriietust, kuulivesti, kumminuia, teenistusrelva ja kõike muud, mis politseinikutöös vaja läheb. Saime teada, et politseinikud kannavad erilisi turvajalanõusid—kõik huvilised said seda erilisust testida, sest võimuesindajad lubasid oma varvastel tallata.

Nagu arvata võis, tekitas neljajalgne külaline kõige suuremat elevust. Aktusel viibijate rõõmuks näitas koer, kui hästi ta oma peremehele kuuletub ja missuguseid trikke ta teha oskab. Raunole esitati palju küsimusi, enamasti küll Como kohta. Nii mõnigi meist arvas, et tahaks tulevikus politseinikuks või jäljekoera juhiks saada.

Sünnipäevapidu jätkus kaetud laua taga.

Isamaalisel omaloomingukonkursil osalenud luuletused

Eestimaa

Andreas Korju

Üks pisike riik siin merede veeres
on kallid mu hinges ja mõlgub mu meeles.
Sel maal on mu juured,
mu pere, mu kodu.
Sel maal end tunnen kui tõelises kodus.

Mu kodus on metsad ja järved ja sood,
mu kõrvus on linnulaulu ilusad lood.
Ükskõik, kuhu lähen, kust tulen või jään,
see pisike riik minu kodumaaks jääb.

Isamaale

Riin Marii Sabre

On sind räsind tõusud- mõõnad,
rahvas selga pole pöörand.
Pole jõukus jõudnud maale –
Küll me ükskord selle saame.

Oled olnud ustav, hea.
Ära iial kaota pead!
Minu armas isamaa,
igaveseks koduks sa.

Elamusaasta 2014 tõi kooli Tartu Uue Teatri näitlejad

Karl Robert Pildre

19. veebruaril käisid “Elamusaasta 2014” raames külas Tartu Uue Teatri näitlejad Katrin Pärn ja Helgur Rosenthal.

Küllatulnutest tunti muidugi kohe ära Katrin Pärn, sest tema on meile tuttav populaarsetest seriaalidest “Ühikarotid” ja “Naabriplika”. Teise külalise tundsid ära need, kes vaatavad ETV komöödiasarja “Hakkab jälle pihta”.

Külalistel oli palju ühist: nad mõlemad olid maailmas palju ringi rännanud, nad mõlemad armastavad raamatuid lugeda, neil kumbalgi pole kodus televiisorit ja kumbki neist ei osanud arvata, et hakkavad kunagi näitlejaks.

Katrin Pärn on näitlejate Malle Pärna ja Eino Baskini tütar. Lapsepõlves ei mõelnudki ta näitleja elukutsest.

Enda sõnutsi olid Katrinil kooliajal küllaltki suured probleemid nii õppimises kui ka käitumises. Selleks, et endas selgusele jõuda, õppis ta aastakese Ameerikas.

“Pärast seda aastat hakati minusse koolis hoopis teistmoodi suhtuma: õpetajad saatsid mind igale poole esinema, ma võisin etlus- ja luulekonkursse ning olin korraka hinnatud,” meenutas Katrin.

Helgur Rosenthal meenutas, et ka tema oli kooliajal küllaltki silma-

paistmatu kuju. Oma esimesed lavarollid tegi ta koolis ja need kukkusid tema enda meelest üsna nirult välja. Näitlejakarjäärist ei osanud tollane maapoiss unistadagi. Kui mees oli läbi rännanud pool maailma, jõudis ta Tartusse ja hakkas tööle Tartu Uues Teatris.

Meile räägiti, et pole kunagi hilja teha seda, mida tahad, ja ei tohi kuulata kedagi, kes väidab vastu pidist. “Kui sulle öeldakse, et sinust ei saa asja, siis ei tasu sellest hoolida ja tuleb edasi proovida, kuni saavutad soovitud eesmärgi,” oli külaliste ühine arvamus.

Lastevanemate õhtu

Aime Sabre

21. veebruari õhtul kogunesid koolimajja lapsevanemad ja õpetajad, et veeta koos üks mõnus õhtupoolik. Kuna lapsed olid selleks õhtuks saadetud noortekeskuse avavõitlusele, siis tuli õpetajatel enestel eeskava tarvis nii näidelda kui ka laulda.

Õpetaja Elo juhendamisel etendati näidend “Uinuv prints”. Nimiosalist mängis õpetaja Peeter, printsessi rollis esines Leeni, kuningannat kehastas Sigrid, kuningat Sirje, nõida Hele ja jutustajat Elo. Ka publik sai kaasa lüüa.

Pärast pisikest etlemist algasid koolitunnid. Oma oskused sai proovile panna matemaatikas, emakeeles, ajaloo, kunstidõpetuses ja inglise keeles. Loomulikult ei puudunud vahetunnid ja oma koha leidis ka kehakultuuriripaus.

Kohalkäinute sõnul oli üritus lustlik ja tõi igapäevarutiini vaheldust. Nii mõnigi vanem arvas, et need, kes kohale ei tulnud, jäid paljust ilma. Õhtu lõppedes tegi grupp lapsevanemaid ettepaneku, et taoline sündmus võiks iga-aastaseks traditsiooniks saada.

Mõttele suurelt!

Riin Mari Sabre

7. märtsil külastas meid vilistlane Kerttu Karon. Kerttu õpib praegu Tartu Maaülikoolis ja töötab suviti Ameerikas Southwestern Company's, mis tegeleb haridusteemaliste raamatute müübiga.

Kerttu tutvustas oma elu motot:

“Ära sea endale eesmärke, mis on mõistlikud. Sea nad nii kõrgeks, kui sa neid ette kujutad. Kui sa tõesti tahad midagi saavutada, siis sea see eesmärgiks. Ära arva, et sinu edasimineku peab olema järk-järguline, sellisel juhul teostuvad tulemused osaliselt. Haagi oma vagun kõige kaugema, suurema ja heledama tähe külge. Need, kes unistavad suurelt, võidavad suurelt.”

Veel soovitas Kerttu mõelda alati positiivselt. Olgem siis positiivsed!

Metsavendade radadel

Fredy Palo

15. aprillil oli vanema astme õpilastel võimalus külastada metsavendade radu. Oli üllatav teada saada, et metsavennad tegutsesid pärast teist maailmasõda ka Põlva maal Taevaskojas.

Meie giid rääkis, et Taevaskoda oli hea koht selle poolest, kuna sinna rajati hüdroelektrijaama ja sellepärast liikus seal palju võõrast rahvast. Metsavendadel oli hea võimalus tundmatuks jääda. Metsavennad võitlesid nõukogude okupatsiooni vastu, aga kuna neid oli vähe, siis pidid nad end metsas varjama. Meil õnnestus näha üht sisse langenud punkri kohta, kus kunagi olid metsavennad elanud.

Metsavendade elu oli väga raske. Nad said ringi liikuda vaid öösiti, toiduainete ja ravimitega varustasid neid lähedased inimesed. Eriti raske oli talvel, sest päeval ei saanud kütta ja lumele jäid jäljed. Sellepärast pidigi kasutama erinevaid konspiratsioonivõtteid. Talvel tehti punkrite lähedusse hästi palju ristirästi suusajälgi, et kellelgi poleks võimalk jälgi mööda punkrini jõuda.

Nõukogude võim nimetas metsavendi bandiitideks, kuna nad teglesid röövimisega. Tegelikult aeti paljud kuriteod, millega metsavennad seotud polnud, nende kraesse, sest rahvale taheti muljet jätta, et

metsavennad on rahvavaenlased. Need inimesed, kes metsavendi varjasid või aitasid, neid karistati väga karmilt: saadeti vangilaagritesse või Siberisse. Viimased metsavennad saadi kätte eelmise sajandi seitsmekümnendatel aastatel.

Meie giid keetis meile matkaja pliidikesega järveveest teed. Saime selgeks, et ka järvevesi kõlbab toiduks, kui see läbi keeta. Veel õpetati meile, kuidas eksimise korral õiget suunda leida. Selleks on vaja vaid ühte magnetiseeritud nõela, korki ja veeanumat- see toimib nagu kompass.

Metsavendade punkri juures einet võtmas.

Ühispilt Suure Taevaskoja juures

Looduse apteek

Kata Kindsigo

27. mail toimus 5.- 9. klassi õpilasetele teine õuesõppetund Võhandu jõe maastikukaitsealal Suvahavva loodustalus, kus õpetati meid taimi kasutama ja tundma.

Paaritunnise jalgsimatka käigus vaatlesime looduskauneid kohti ja uurisime ümbruses kasvavaid taimi. Kõiki taimi olime varem näinud, aga me ei teadnud nende nimesid ja kuidas neid kasutada. Selgus, et kõik ilusad taimed ei pruugi olla ohutud, näiteks maikelluke.

Kui me olime imetlenud kõrgeid liivakivi panku, veskitamme ja jõge, jõudsime villavabriku juurde.

Oma üllatuseks leidsime eest National Geographic' u kollase akna.

Helmer õpetas esmaabi andma ja Jaagup multifilme tegema

Gert Air Allas

Kolmapäeval, 9. aprillil toimus meie koolis loeng esmaabi teemal, mille viis läbi vilistlane Helmer Pokbinder, kes praegu töötab Tartu kiirabibrigaadis kiirabitehnikuna. Esmalt rääkis ta meile erinevate vigastuste kohta ning sellest, kuidas vältida vigastuste teket. Seejärel demonstreeriti meile mannekeenil, kuidas teha elustamist. Kõigil soovijail oli võimalus seda ka ise järgi proovida. Mitmed meie kooli õpilased olid elustamist kaitseliidu laagrites varem proovinud.

Pärast seda vastas Helmer meie küsimustele. Saime teada, et päikesepiste korral on mõistlik end aeglaselt maha jahutada, külma vette hüppamine on lubamatu. Vigastatud käsi on mõistlik kaela siduda. Vigastatud ja paistes liigestele tuleb asetada riidesse mässitud jääkott. Kui inimene minestab, siis tuleb kannatanu jalad tõsta kõrgemale ja anda talle nuusutada nuuskpiiritust. Teadvuseta kannatanu tuleb asetada küliliasendisse.

Helmer pani meile südamele, et palju õnnetusi juhtub alaealiste: proovitakse keelatud aineid, mille tagajärjel on langetud isegi koomasse või halvemal juhul on lugu lõppenud surmaga; hüpatakse, pea ees, tundmatus kohas veekogudesse, teadmata, mis on põhjas.

Energiajoogid on kahjulikud, eriti siis, kui neid rohkesti tarbida. Ta jutustas isikliku kogemuse näitel, et on energiajookidega liialdanud ja nüüd kannatab kõrgvererõhutõve käes.

Põnevaim ja oodatuim osa oli ekskursioon kiirabiautosse. Saime teada, kuidas reanimobiil õõtsub suurel kiirusel, kuidas toimib kandraam ja mis tunne sellel lamada on.

Kogu päeva jooksul kordas Helmer, kui tähtis on koolis hästi õppida.

30 korda rinnakorvile surumist, 2 korda suu kaudu õhu kopsudesse puhumist.

Sigrid Mallene

25. mail oli kõigil soovijail suurepärane võimalus kohtuda kooli vilistlase ja BOB ANIMATION OÜ multifilmianimaatori **Jaagup Metsaluga**, kes korraldas õpilastele animatsiooni töötoa. Kohale tulid nii praegused, tulevased kui ka endised õpilased, kokku sai 14-liikmeline huviliste grupp.

Jaagup lõpetas Krootuse kooli 2003. aastal, seejärel jätkas õpinguid Treffneri-nimelises gümnaasiumis ja pärast seda asus õppima Kunstiakadeemiasse.

Esmalt palus Jaagup kõigil öelda oma nime ja lemmikmultifilmi. Seejärel tutvustas ta oma töid ja tegemisi ning näitas lõike tehtud töödest. Enne tööga alustamist selgitas ta, kuidas animatsiooni tegemine käib. Seejärel oli aeg võtta lauale värvilised paberid, liim, käärid ja vildipliatsid ning asuda tööle.

Lapsed töötasid kolmes grupis. Esmalt tuli liikuvate jäsemetega nukud ja taust lõigata- kleepida, taust kujundada ja süžee välja mõelda. Seejärel algas filmi kaaderhaaval ülesvõtmine. Grupitöödena valmis kolm filmi: „Jänes Juta ja jahimees“, „Päästke Hannah“ ja „Õunasaak“

Filmid tulid vahvad. Jaagup lubas valminud tööd puhastada ja korrigeerida ning seejärel kogu kooliperele vaatamiseks tagasi saata.

Multifilmi jaoks on vaja palju eeltööd teha.

Krootuse kooli lapsed oskavad end kaitsta ja teisi aidata

Fotod: wiki.tdl.ee

Kata Kindsigo

Meie õpilased naasid KEAT– laagrist taaskord auhinnalise kohaga.

Juba viiendat korda on käinud meie kooli õpilased KEAT laagris. Laagri põhimõte on õpetada lastele ohutust. Laager toimus 29.- 30. mail Saarjärvel ja seal osalesid õpilased kaheksandast, seitsmendast ja kuuendast klassist: Kata, Andra, Nelli, Frey, Ludvig, Keithlin, Andreas ja Patrick.

Hommikul enne väljasõitu me kordasime veel mõnda teemat. Proovisime päästeveste selga. Kuna laagrisse oli vaja igal koolil oma plakati ja meie oma oli paberist, pidi õpetaja selle ära kiletama ja varre külge kinnitama. Kohale sõitsime bussi ja autoga. Saarjärvele otsisime sobiva koha ja panime telgid püsti. Siis oli natukene vaba aega ja me läksime rivistusele, kus tutvustati meile, mida me teeme kahe päeva jooksul. Ma ei mäleta täpselt, kas meile anti loovtöö teemad, mida

hiljem esitada või ei. Vahepeal käisime lõunat söömas ja pärast seda tegevuspunktides. Esimene sattu meile elektriteema, kus räägiti elektriga kaasnevatest ohtudest. Pärast rääkisime meie neile, mis meil meeles oli.

Lasti ka proovida, kuidas me käitüksime, kui sõber metsas juhtmel astub. Asi käis niiviisi, et Patrick istus maha ja Ludvig pidi rääkima, mida ta teeb ja näitama seda, kuidas eemalduda ohutusse kaugusesse. Alguses läks ta suurte sammudega ja siis juhtis spetsialist tähelepanu sellele, et päästja on juba surnud. Tuli välja, et peab eemalduma väikeste sammudega või siis väikeste hüpetega.

Punkte, mis tuli läbida, oli palju: keskkond, metsatarkus 1. ja 2., pääste, pommiohutus, esmaabi 1. ja 2., OLE – Operation Lifesaver Estonia ehk rongiohutus, meele-mürgid ja liiklus. Laagris pandi proovile ka meie loovus. Pidime

„Okasroosikese“ põhjal tegema näidendi, kus oleks vähemalt üks ohutuse teema sees. Puhkepausidel lasti muusikat ja mängiti palli, joosti, lauldi, tantsiti ja tehti muud meelepärast. Kella 10 – 11 ajal õhtul lasti ilutulestikku. Kuna kell 00.00 oli öörahu, pidime me selleks ajaks telkidesse minema. Enne magama jäämist sai veel kuulda, kuidas keegi saab pahandada.

Hommikul oli äratus kell 7.00 ja hommikusöök oli kell 9.00. Saime kaks tundi lihtsalt istuda ja lõdise-da külmast, õnneks tehti lõke ja sai seal soojas istuda. Hommikusöök läks kiiresti. Pärast seda kõndisime natukene ja algas tuletõrje-olümpia, kus oli palju tegevusi ning sai ka märjaks ja mustaks, kuna oli vett ja muda. Pärast seda oli aega kuivada ja riideid vahetada oli ka autasustamine, meie saime 3. koha. Tegime oma platsid korda ja panime telgid kokku. Käisime jälle söömas ja oligi aeg koju minna.

Mis juhtus sel õppeaastal spordis?

Sirje Tamm

Ka käesoleval õppeaastal osalesid meie kooli õpilased mitmetel maakonna ja vabariiklikel koolinoorte võistlustel. Hooaeg algas natuke ebaõnnestunult, sest maakonna koolinoorte jalgpallivõistlustel septembris said meie tüdrukud alles 7. koha, saades jagu ainult naabritest – Vastse- Kuustest. Esimese veerandi lõpus said Voorel kokku vabariigi maakoolide 5.-7.klasside tütarlaste korvpallivõistkonnad, et selgitada „Voore Cup” võitja. Meie tüdrukud said II koha, kaotades ainult võitjaks tulnud Laiusele. Võistkonnas mängisid Kata Kindsigo, Greete-Liis Kalda, Keithlin Michelson, Katriin Valdas, Kelli Parind, Anabel Oja, Elis Soo ja Ülle Suur.

5. novembril võistlesid 4.-5.klasside tüdrukud maakonna meistrivõistlustel rahvastepallis ja saavutasid 5. koha.

Kuna koolides jääb järjest vähemaks õpilasi, siis on hakatud läbi viima korvpallivõistlusi, kus väljakul on kummastki võistkonnast 3 mängijat ja mäng käib ühe korvi all(3x3 korvpall). Need võistlused on väga populaarsed ja suure osavõtuga. Meie tüdrukud läksid oma oskusi 3x3 korvpallis mõõtma 12.detsembril Eesti Koolispordi Liidu rahvaliiga meistrivõistlustele Paides. 4.-5.klasside arvestuses saavutasid Kelli Parind, Elis Soo ja Ülle Suur III koha, 6.-7. klassi tüdrukud said 12 võistkonna seas 5. koha.

30. jaanuaril asusid võistlustulle 1.-5.kl õpilased maakonna teatevõistlustel „Tähelepanu start!”. 5 korralikult sooritatud teatevõistlust tõid meie kooli võistkonnale I koha ja õiguse esindada maakonda finaalvõistlustel. Kuna vabariiklikul võistlusel peab võistkonnas olema ka üks 1.kl tüdruk, meil teda pole, siis pidime oma koha loovutama Tilsile. Tublid võistlejad olid Rainer Valliste, Katriin Sirol, Rihhard Kuld, Evelin Oraka, Hardi Tohvri, Elis Soo, Brait Pill ja Kelli Parind.

18. veebruaril võistlesid meie 1.-3 klasside tüdrukud maakonna meistrivõistlustel rahvastepallis ja saavutasid II koha. Võistkonnas mängisid Kati- Ketter Teever, Evelin Oraka, Anette Ojarand, Eleri Nukk, Emma Kaidro, Katriin Sirol. Tulemus on seda hinnalitem, sest tüdrukud mängisid ühe õpilase haigestumise tõttu kõik mängud ühe eluga vähemuses.

Veebruari alguses toimusid maakonna koolide meistrivõistlused 3x3 korvpallis, kus saime kaks I kohta: 4.-5. klasside arvestuses tulid võitjaks Kelli Parind, Ülle Suur ja Elis Soo ja 6.-7. klasside võistkondadest Kata Kindsigo, Greete- Liis Kalda, Keithlin Michelson. Mõlemad võistkonnad pääsesid edasi vabariiklikule finaalturniirile Tallinnas. Osavõtvaid võistkondi oli igas vanusegrupis üle kahekümne, mängida saime tugevate spordikoolide võistkondadega, oskasime kaotada kolm mängu 1punktiga ja ei pääsenud kaheksa tugevama hulka, aga saime hulga kogemusi.

Aprillis käis Kelli Parind võistlustel „Osavaim korvpallur” ja saavutas III koha, 6.-9.klasside tüdrukute korvpallivõistkond sai maakonna meistrivõistlustel 4.koha.

Maikuu toimus palju võistlusi nii koolis kui maakonnas. Maakonna krossijooksuvõistlustel näitas parimat tulemust Brait Pill 7.kohaga. 5.- 12.klasside maakonna kergejõustiku MV saavutas Ludvig Kindsigo II koha 100m jooksus ja kõrgushüppes III koha, Kata Kindsigo sai III koha kuulitõukes. 1.-4. klasside kergejõustiku MV maakonnas oli tubli Hardi Tohvri, kes sai kaugushüppes 4.koha, 60 m ja 400m jooksus 5.koha. Mitmevõistluses oli Hardi 5.kohal(alt vedas pallivise). Nagu tulemustest selgub saavutavad paremaid tulemusi tüdrukute võistkonnad. Kuhu on jäänud meie poisid?

Sügisene tervisepäev: 60 meetri jooks ja jalgpallimatš

Mis toimub Toompeal?

13. mail oli 3. kooliastme õpilastel võimalus külastada Riigikogu hoonet, Stenbocki maja ja Kadrioru lossi.

Riigikogus võttis meid vastu Meelis Mälberg. Tutvusiime Toompea lossiga ja selle ajalooa, jälgisime Riigikogu istungit ja saime käia Pika Hermani tornis.

Järgmisena tutvusime põhjalikult Kadrioru lossiga. Sealt suundusime Stenbocki majja, kus meid võttis vastu peaminister Taavi Rõivas isiklikult. Kõllestevald ja Kõllestevald Kommuneistrite maiustused olid talle tuttavad.

Päev kõrgetel kontsadel ja miniseelikus

7. klassi poisid näitavad naiselikumat poolt

Andra Tennosaar

1. aprillil võib meie koolimajas näha tavatut pilti: poisid jooksevad ringi kleitides– seelikutes, tüdrukud on aga püüdnud endale võimalikult poisilikku välimust anda.

Püüdsime kinni kaks 7. klassi poissi, et neilt küsida, miks nad nii teevad.

Mitu korda olete sellisest maskeraadist osa võtnud?

Fredy: Kuus korda. 5. klassis õppisin teises koolis, siis jäi vahele.

Ludvig: Ka kuus korda, eelmisel aastal olin haige.

Mis sunnib teid naisteriideid selga panema? Kas ei karda naerualuseks jääda?

Fredy: Tahaks vahel naiselikumat poolt välja näidata (mõirgab jämeda häälega naerda).

Ludvig: Naerualuseks ei karda jääda, tahame vaid pulli teha.

Milliseid ettevalmistusi teete selleks päevaks?

Päev varem küsime emadelt–õdedelt riided, laseme meigi teha, otsime sobivad parukad.

Fredy: Mulle meeldivad pikad

blondid juuksed.

Mis on naiseks olemise juures kõige raskem?

Ludvig: Kõrgetel kontsadel käimine. Päriselt ei tahaks ikkagi naine olla.

Fredy: Mina ei tahaks kunagi sünnitada, muidu võiks ju naine olla, mis vahet seal on.

Kas tüdrukute elu on kergem?

Ludvig: Ei ole. Nad peavad meikima ja tibid olema.

Kas kõik tüdrukud on tibid?

Enam– vähem, ei tea kedagi, kes poleks.

Mis te arvate meeste ja naiste võrdõiguslikkusest?

Ludvig: Kõik on võrdsed.

Fredy: Naistele ei sobi tõstmis– ega puidutööd, palkmajade ehitamine, müürsepa ega taksojuhi töö. Nad võiksid olla juuksurid ja kosmeetikud.

Punakollased lood

Ise tehtud, hästi tehtud! Võileivad maitseid suurepäraselt!

Foto: Sigrid Mallene

Sigrid Mallene

Jaanuari keskel maabus algklasside õpetajate postkasti kiri, milles Räpina Aianduskool Haridus- ja Teadusministeeriumi algatusest HUVITAV KOOL inspireerituna kutsus kõiki huvilisi osalema “Sõbrapäeva tomatiprojektis”. Üllatuseks selgus, et laialisaadatud pakkumisele osaleda tomatiprojektis reageeris 786 seltskonda. Ka meie kooli klassid otsustasid toredas algatuses osaleda. Nii saatiski Räpina Aianduskool sõbrapäevaks kõigile soovijatele “töökomplekti” - 4 beebitomatitaimet (kaks punast sorti 'Vilma' ja kaks kollast sorti 'Venus'), kahte sorti väetise: tavaline ja mahe ning internetilehekülje, kus iga nädal väikesetele tomatikasvatavatele tarvilikke nõuandeid anti.

4. klassil läks nii hästi, et iga taim sai endale kaks „vanemat“, kes oma „hoolealuse“ eest hoolitses: suuremasse potti ümber istutas, kastis, väetas, toestas, mõõtis, luges pärislehtede arvu jne. Tekkis isegi väike võistlusmoment - lastele meeldis tabelist tulemusi võrrelda. 10. mär-

sil oli näha esimest õisikut, 5. mail näitas esimene vili värvumise märke ning 13. mail tegime oma saagist terve taldrikutäie tomativõileibu. Küll need maitseid hästi! Kokku lugesime oma kaheksal taimel ligi 300 marja, aga kuna taimed sõitsid lastega vaheajaks nende koju kasvuhoonesse või peenrale kasvama, ei oska virkade taimede viljade koguhulka keegi kokku lugeda.

Räpina algatusgrupi sõnul ei tahtnud nad tomatikasvatusest väga võistlust teha – nii, nagu inimestega, on ka taimedega:– kes kasvab kiiremini, kes aeglasemalt, kes sirgub pikemaks, kes jääbki lühemaks. Küll aga sai 4. klass kiituseks oma blogikajastuste ja viktoriinil osalemise eest Räpina Aianduskooli „võlutassi“.

Lõppkokkuvõttes võib öelda, et see oli õpetlik ja põnev üritus mitte ainult lastele, vaid ka lapsevanematele, sest nemadki elasid innukalt kaasa tomatite kasvule ja esimeste marjade valmimisele.

Huvitavat infot tomatite kohta:

Sõna “tomat” pärineb Kesk-Ameerikast. Tomat kui taim on pärit lõuna poolt, Lõuna-Ameerikast, oletatavasti Peruust.

Maailmas on ligikaudu 10 000 erinevat tomatisorti.

Tomateid saab kasvatada nii mulla sees kui ka ilma mullata – turbas, kookoskiu- ja kivivillamatis ning isegi ainult väetiselahuses.

Eestis aretatud 15 tomatisorti, neil on ilusad nimed: 'Malle', 'Valve', 'Maike', 'Visa', 'Erk', 'Vilja', 'Koit', 'Piibe', 'Mato', 'Terma', 'Varto'.

Sõna “ketšup” arvatakse pärit olema kas Hiinast või Indoneesiast. 17. sajandil töid hollandi ja briti meremehed sealtkandist soolast kastet, mida kutsuti „ketsiap’iks“. Tomatitega polnud tollel kastmel aga mingit pistmist. Esimene teadaolev tomatiketšupi retsept on pärit aastast 1812 USA-st.

Kas teate, missugune on seos tomati ja mootorratta Harley Davidson vahel? Esimesel Harley Davidsoni mootorrattal, mis ehitati 1903. aastal, oli karburaatoriks tomatikonservi purk.

1986. aastal kanti Guinnessi rekordite raamatusse 3.51 kg kaaluv tomat, kasvatajaks G. Graham USA-st Oklahomast. 3,5 kg on sama palju kui näiteks kolm ja pool pakki piima...

61. lehenumbrit aitasid lugejateni tuua Kata, Fredy, Ludvig, Andra, Gert Air, Karl Robert, Riin Marii, õpetajad Sirje, Sigrid ja Aime.